

i Henhold til en Lønningslov lønnede Tjenestemænd og ligestillede og desuden pensionsberettigede Arbejdere, for saa vidt den paagældende er i den, til Dyrtidstillæget berettigende Stilling den 1. Januar 1916 og senere paa Udbetalingsdagen, og endelig, ligesom i den i Fjor vedtagne Lov, Folkeskolens Lærere og Lærerinder udenfor København. Og jeg kan straks tilføje, at i § 1 bestemmes det desuden, at Udgiften til Dyrtidstillæget til Lærere og Lærerinder skal afholdes halvt af Staten og halvt af Kommunen. De paagældende Personer maa have indtil 3,000 Kr. i Lønning, og der skal da udbetales dem et Dyrtidstillæg af 180 Kr. for gifte og det halve, 90 Kr., for ugifte, dog saaledes, at ingen kan faa mere end 16 pCt. af sin Lønning. Dette Dyrtidstillæg skulde udbetales 4 Gange i indeværende Aar, første Gang, saa vidt det bliver muligt, den 1. April 1916, dernæst den 1. Juni, saa den 1. August og endelig den 1. Oktober, saaledes at man med den sidste Udbetaling naaede derhen, at Beløbet udbetaltes forud for et Kvartal. Det vil jo ikke være muligt at fastsætte dette for alle Udbetalinger, da vi jo allerede er inde i Kalenderaaret, men selve Dyrtidstillæget skulde altsaa kun gælde for Kalenderaaret, og det vil da blive den Rigsdags Sag, som træder sammen til Oktober, at bestemme over, hvorvidt et saadant Dyrtidstillæg skulde kunne vedvare, hvorlænge det skulde vedvare, alt efter som Forholdene vil ligge til den Tid, efter som Dyrtiden vedvarer, Krigen vedvarer o. s. v. — Der findes nogle Bestemmelser i Lovforslaget, som jeg mener, jeg ikke behøver at komme ind paa, som svarer tillignende Bestemmelser i Loven af 30. August 1915. Men jeg skal endnu nævne Bestemmelsen i § 4 om, at saadanne Personer, som har faaet Lønningsforbedring fra 1. April 1915 eller senere, faar Dyrtidstillæg, for saa vidt deres Lønforbedring ikke overstiger 10 pCt. af deres Lønning; i modsat Fald, hvis den overstiger dette Beløb, men er mindre end Tillæget efter § 2, udgør Dyrtidstillæget det til Forskellen svarende Beløb. Regelen skal ikke gælde for Medhjælpere i Told- og Trafiketaterne, som har faaet Lønningsforbedring efter den Tid. Endvidere bestemmes det, at time-lønnede Haandværkere og Arbejdere under Statsbanerne skal uden Hensyn til den Lønforbedring, de kan have opnaaet i den Tid, have $\frac{2}{3}$ af Dyrtidstillæget udbetalt. Man har her fundet en praktisk Løsning af et ellers meget indviklet Spørgsmaal,

idet det vil være overmaade vanskeligt at fastslaa for den enkelte Haandværker og Arbejder, hvorledes hans Lønningsvilkaar har været. — Udgiften ved dette Dyrtidstillæg for indeværende Aar vil være 5 Mill. Kr., og Dyrtidstillæget vil omfatte omtrent 38,000 Personer, hvoraf 18,000 gifte, 12,000 ugifte og 8,000 Lærere og Lærerinder. Ved den Forhandling, der har fundet Sted, forinden dette Lovforslag kunde forelægges, mener jeg, at to Ting af Betydning er fastslaaede. Den ene er den, at det her gælder et Dyrtidstillæg. De Andragender, som er kommet, og ganske særligt Andragendet fra de 4 store Etater — der er nemlig tillige kommet Andragender fra andre Tjenestemænd —, er jo gaaet ud paa, at der skulde ske en midlertidig Lønændring for de paagældende Tjenestemænd, og at den skulde være bestaaende, indtil man kom til en omfattende Ændring — hvis man kom til en saadan — af Lønvilkaarene i det hele for Statens Tjenestemænd. En saadan midlertidig Lønændring vilde jo i Virkeligheden svare til det, vi ellers kalder en Lønrevision; ingen kan tvivle paa, at hvis man vedtog en saadan Lov, vilde man aldrig komme tilbage fra den, og det var heller ikke Meningen fra Andragernes Side, at man skulde kunne komme bort fra den. Jeg mener, at der ved Forhandlingerne er fastslaaet, at Rigsdagen kan ikke i dette Øjeblik tage Stilling til et saadant Spørgsmaal, men maa nøjes med at give et Dyrtidstillæg. For det første af den Grund, at Forhandlingerne om en almindelig Lønrevision, for at kalde det saaledes, vil være af meget omfattende og langvarig Natur, den vil, naar den skal gælde alle Tjenestemænd, kræve store Forhandlinger med disse, deres Organisationer o. s. v. og dernæst ogsaa mellem de enkelte Ministerier og Administrationen i det hele taget, inden den fremsættes for Rigsdagen, og enhver Rigsdagsmand vil indrømme, at naar den saa endelig blev fremsat for Rigsdagen, vilde den kræve meget omfattende Forhandlinger her. Man ser, hvorledes det gaar selv med et enkelt Lønningslovforslag, med Hensyn til hvilket man endda kan siges til en vis Grad at være enig, hvorledes der opstaar en Mængde Spørgsmaal, medens et saadant Lovforslag gaar gennem Rigsdagen, og hvor lang Forhandlingen kan blive. Men bortset derfra maa jeg bestemt hævde, at det er ganske umuligt i Øjeblikket at fastslaa ved en saadan Lønningsændring eller Lønningslov en fast Udgift for Staten paa Millioner. — I dette